

[Albertsen.]

Det ville være lovende, om man i forbindelse med disse forandringer og forbedringer for pensionistægtesparrene også kunne finde en løsning på problemerne om skattefritagelsen for de sociale pensioner. De hidtidige forslag herom fra socialdemokratiet og fra regeringen har jo beklageligvis ikke kunnet få flertal i folketinget.

Ministeren peger også på, at en hurtig reform for pensionisterne kan omfatte en ændring af pensionstillægget, således at dette beløb i givet fald kan indregnes i grundbeløbet. Mange teknisk-administrative og mange psykologiske argumenter taler for en sådan ordning. Til gengæld vil der jo nok være nogle, måske mange, som vil være lidt betænkelige ved, at man her yder et betragteligt beløb til den pensionistgruppe, der måske har det relativt bedst. Men det vil vi selvfølgelig kunne vende tilbage til, når det bliver udmøntet i det konkrete lovforslag.

Det er klart, at hvis man anvendte et mindre beløb til en ændring af disse forhold, ville der kunne blive et større beløb til måske at ordne andre akutte problemer for pensionisterne med.

Jeg skal imidlertid blankt erkende, at det administrativt er mere forstandigt at følge ministerens redegørelse, og hvis man ud over at anvende midlerne fra pensionsfondens afkast til gradvis at løse boligopgaven, til ens pension til gifte og enlige pensionister, til skattefritagelse for pensionerne og indregning af pensionstillægget i grundbeløbet også vil gennemføre en reelt mærkbar forhøjelse af pensionerne som sådanne, må det åbent siges, at dette ikke kan klares af pensionsfondens afkast. Her må vi gribe til enten skatteforhøjelse, forhøjelse af pensionsbidraget fra f. eks. 2 pct. til 5 pct., eller måske en højere procent, eller meget drastiske indskrænkninger på andre områder. Til den sidste udvej skal man bestemt ikke regne med socialdemokratiets medvirken, og så er der kun de to andre løsninger at pege på. Jeg vil godt benytte lejligheden til allerede nu at efterlyse de andre partiers holdning hertil, og jeg vil da i særlig grad afvente, hvilken holdning venstre og måske også SF vil have til en sådan tankegang.

Hvis man ser på de mere langsigtede løsninger, som betænkningen indeholder, og som ministeren har redegjort for, nemlig modellerne A, B og C, må man straks notere sig, at be-

tænkningen, hvad model A angår, alene forestiller sig midlerne i den nuværende pensionsfond som kilde til en generel forbedring af pensionerne; det vil i realiteten, udført som isoleret foranstaltning, give pensionisterne små 100 kr. mere pr. måned på grundbeløbet, og hvis det blev givet på pensionstillægget, ville det give 125 kr. pr. måned. Men her har man alene opereret med den samme opkrævningsprocent som nu, og jeg må, når jeg sammenligner med de øvrige modelleres finansiering, undre mig en lille smule herover, for uanset om det er lønmodtager-, arbejdsgiver- eller pensionsbidrag eller almindelig skatteopkrævning, har det samfundsøkonomisk stort set de samme virkninger. Det er en udsættelse af forbrug eller overførsel af midler fra de aktive år-gange til pensionisterne.

Hvad model B angår, bygger den som nævnt på ATP-ordningen, og indbetalingen og udbetalingen svarer til dens principper. Selv om man her i forslaget forudsætter, at de selvstændige skal med, vil det i det mindste rejse problemer for dem, der har færre aktive arbejdsår end det stipulerede maksimum af år. Jeg er enig i, at en sådan ordningsindførelse må pristals- og lønreguleres for at give et rimeligt supplement til folkepensionerne.

Hvad model C angår, svarer den til de svensk-norske ATP-ordninger, hos os kaldet indtægtsafhængig tillægspension. Her vil der blive tale om en sammenhæng mellem den arbejdsindkomst, man har haft, og pensionsydelsen, finansieret gennem bidrag fra arbejdsgiverne eller eventuelt også fra lønmodtagerne.

Man kan gennem indtægtsafhængig tillægspension sikre et relativt højt pensionsniveau, også for lavindkomstgruppen, ved at lægge et højt gulv og tilsvarende sætte niveauet relativt lavt igennem et lavt loft for de højere indkomster. Men ideen i en indtægtsafhængig tillægspension er selvfølgelig, at der bliver tale om en sammenhæng imellem hidtidig erhvervsindkomst og fremtidig pensionsydelse.

Vi skal hverken i dag eller i morgen tage stilling hertil. Løsningen af vore pensionsproblemer påvirker hele samfundsøkonomien. Det er et spørgsmål om dansk økonomis styrke, beskæftigelse, betalingsbalance og meget andet. Men det er selvfølgelig også et spørgsmål om den politiske vilje.

Vi må sikre den nødvendige opsparring såvel individuelt som kollektivt. De mål, vi her vil